

Турчето ококори очи.

- Искам!

- Може. Ама ще тръгнеш право за Анадола! Отдето сте дошли...

Момчето се огледа. Беше само. Пък и с петима другари не би посмяло да се закачи вече със сина на Гина вдовицата.

- Ние тука ходим със скъсани ръкави, ама сме си барим у нашенско.

Васил подкара магарето напред, успокоен и доволен.

Но случи се някакъв негов другар да го зърне и да го обади на даскала. Странната постъпка на сиромашкото момче се стори на даскала като предизвикателна дързост. Той приближи до Васила и попита:

- Вярно ли е, че си яздил магарето?

- Вярно е.

- И си минал посред турската махала?

- Вярно е.

- Свалете го на земята! Дайте пръчката! Ще те науча аз теб! Вместо да се засрами, право в очите те гледа и не мига!

Когато Васил се завърна в къщи с посинял гръб, той каза на майка си:

- Не ща да ходя в килията на даскала!

Гина изгледа сина си и нищо не отвърна. На другия ден тя го заведе във "Взаимното училище".

Там се плащаше по-скъпо. Но там не биеха с показалката.

Като навлязоха в дола, младежите се поотпуснаха. Престанах да си свиркат с листо на уста, а запяха с цяло гърло. От всички най-високо се извисяваше чудният глас на едно светлооко момче със засмяно лице и лек, пъргав ход. То вървеше малко отстрани и